

Аналіз сучасного законодавства щодо оскаржень рішень дій чи бездіяльності органів місцевого самоврядування дозволяє зробити наступні висновки. Завдання підвищення ефективності адміністративного судочинства, забезпечення безумовного виконання прийнятих адміністративними судами рішень стосовно неправомірності рішень, дій або бездіяльності органів місцевого самоврядування необхідно вирішувати комплексно, шляхом удосконалення не лише самого Кодексу адміністративного судочинства України, а й законодавства про місцеве самоврядування, цивільного законодавства, тощо. Існуючі проблеми в першу чергу зумовлені низьким рівнем правової культури в органах місцевого самоврядування та недосконалістю законодавства про місцеве самоврядування.

Література

1. Конституція України. Відомості Верховної Ради України 28 червня 1996р. із змінами, внесеними Законом України від 8 грудня 2004р. – К.: Міністерство Юстиції України, 2012. – 124с.
2. Закон України "Про місцеве самоврядування" // Відомості Верховної Ради. – 1997-№ 24, ст.170
3. Науково-практичний коментар Кодексу адміністративного судочинства України / за аг. ред. І.Х. Темкіжева (кер.авт.кол.). – 2-ге вид., перероб. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2012. – 720с.
4. Гончар Л.Я. Оскарження правових актів індивідуальної дії, які є підставою виникнення цивільних прав / Л.Я. Гончар // Вплив адміністративного судочинства на розвиток публічного права в Україні : зб. наук. статей / за заг. ред. І.Х. Темкіжева. – К. : Юрінком Інтер, 2012. – С.159 – 165;
5. Бончук О. Запобігання і протидія корупції в органах місцевого самоврядування. Практичний посібник / [Банчук Олександр]; Швейцарсько-український проект "Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO". – К.: ТОВ "Софія-А".-2012.-88с.

УДК 342.5.001.73(477)(043.2)

Собкова В.В.,
старший викладач,
Костюк К.М.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день актуальним постало питання реформування механізму державної влади в Україні як в методологічному так і в теоретичному аспекті, розробленні концептуальних підходів та механізмів реалізації політико-правової реформи та функціонування державної влади в умовах євроінтеграції України [2, с. 66]. Проте виникають певні труднощі з однозначним визначенням та розумінням терміну "влада". Наприклад відомий західний дослідник Дж. Марч назвав "владу" поняттям, яке "розчаровує", а на думку Дж. Скотта – редактора трьохтомного видання з кратології (сучасної науки про владу), яке репрезентує стан розробленості проблеми, влада, є одним з найбільш оспорюваних понять у соціологічному лексиконі [1, с. 144].

Тому відсутність єдиних теоретико-методологічних засад реформування державної влади в Україні негативно впливає на розвиток політико-юридичного процесу, таким чином стримує необхідні суспільству реформи, робить звичним явищем негативну практику перетворень у публічно-правовій сфері хибним методом спроб і помилок, що дезорганізує систему державної влади та місцевого самоврядування, призводячи до небезпечного зниження рівня законності, виникнення нових конфліктів в середині влади, посилення правового нігілізму і, з рештою, втрата довіри громадян до політичних і владних інститутів, зневіри у їх спроможність розв'язувати загальні проблеми.

Щодо проблеми парламентаризму, то потрібна конкретна кореляція в системі парламентських виборів, обмеження депутатської недоторканості, скасування частини пільг для депутатів, збільшення частки професійних юристів у складі депутатського корпусу тощо. Ця частка коливається на рівні 10 відсотків, тоді як у зарубіжних парламентах вона становить 35-40 і більше відсотків. Актуальною є також проблема оновлення не тільки Конституції України, а й всього конституційного

законодавства. Діючий Основний Закон, зберігаючи свою правову інерційність, поступово перестає виправдовувати високі суспільні запити і сподівання щодо стимулювання процесів національного державотворення та правотворення. Функції Президента України у формуванні Кабінету Міністрів України повинні бути посилені шляхом запровадження інституту консигнатури.

Найбільш важливим є питання про ефективність процесів організації державної влади, що фактично і означає ефективну державу. Така ефективність залежить від глибоко усвідомленої та науково обґрунтованої необхідності не формальної, а творчої дисципліни всіх ланок організації державної влади.

Тому реформування державної влади вимагає особливої уваги, оскільки будь яке реформування означає зміщення балансів (постійно чи тимчасово) у бік організації, або у бік дезорганізації [3, с. 7-12].

Теоретичні положення реформування державної влади полягають в наступному:

- будь-яке реформування неодмінно викликає нові дезорганізаційні процеси чи їх активізує;
- в майбутньому реформуванні потрібно встановити необхідний баланс і надалі забезпечити контрольованість дезорганізаційних процесів і більш високий рівень організації, який існував до процесу реформування.

Адже не зрозумівши базисної суперечності суспільства, не можна визначати загальний напрям його розвитку і перспективи зміни суспільства, а отже правильно обрати стратегію реформ, у тому числі реформування державних інститутів. Тому для такої основи має бути творене суспільство нового типу, під яким розуміється глобальна спільність громадян, котрі утворюватимуть поліцентроване, комбіноване суспільство схоже на єдиний організм. Головними принципами повинні стати рівноцінність, рівнозначність колективного та індивідуального, як умов розвитку суспільства та особистості; суспільне та особисте мають стати рівноправними ціннісними структурами, взаємопов'язаними, взаємозумовленими та заснованими на взаємній відповідальності.

Таким чином ця ціннісна парадигма створить систему аксіологічних установок, а саме цінностей і ціннісних орієнтацій, властивих для певного соціуму (соціальної групи, класу, нації, народу) в конкретний період його функціонування чи життєдіяльності, яка є однією з детермінант суспільного устрою, характеру суспільних відносин, методології

різних сфер наукового пізнання, зрештою, мети якої прагне досягнути у своєму розвитку соціуму (соціальна група, клас, нація, народ). Радикальним фактором, що визначає усі сфери суспільного життя, залишається соціальна культура громадян. Для виведення України на шлях соціального прогресу необхідно поглибити знання населення в соціальній, політичній, економічній та моральній культурі.

Література

1. Батанов О.В. Публічна влада як інститут конституційного права: концептуальні проблеми теорії // Правова держава. – Вил. 19. – К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2008. – С. 144.
2. Проблеми організації державної влади в Україні в контексті політико-правової реформи: Матеріали методологічного семінару. – К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2008. – С. 66.
3. Плавич В.П. Теоретичні і методологічні проблеми реформування механізму державної влади в Україні // Держава і право. – Вип. 51. – С. 7-12.

УДК 378-057.87:3Н:001.891(043.2)

Тимкович І.І.,
старший викладач,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

НАУКОВО-ДОСЛІДНА ДІЯЛЬНІСТЬ СТУДЕНТІВ-ПРАВНИКІВ ЯК СКЛАДОВА ЇХ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

Загальновідомо, що основною формою пізнання природи й суспільства є сучасна наука, яка не лише забезпечує людину науковими знаннями, а й виступає найважливішим інструментом її життєдіяльності. Як форма суспільної свідомості наука є системою знань про природу, суспільство і мислення, відображає світ у наукових поняттях, законах, теоріях, які апробуються й перевіряються предметно-практичною діяльністю [1, с. 325].

Беззаперечним є факт, що наука виникає із суспільних практичних потреб і розвивається на їх основі. Адже сучасний стан розвитку нашої